UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Juris Canonici Theoria Et Praxis, Ad Forum Tam Sacramentale quàm contentiosum, tum Ecclesiasticum, tum Seculare

Cabassut, Jean

Lugduni, 1698

XXVI. Beneficiariorum hæredes & successores ad quid teneantur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-62355

Visual Library

CAPUT XXVI.

Beneficiariorum hæredes aut successores ad quid teneantur.

I. EXAMINANDÆ primùm hîc sunt obligationes ejus qui in Beneficium successit, deinde hæredum Beneficiarii. Sciendum in primis, successorem qui super suo Beneficio inquietatur propter defectum vel incapacitatem ejus cui successit, non teneri sui præcessoris jus tueri, ejusve titulum exhibere, nisi dolus & collusio inter utrumque probaretur, aut de jure præsumeretur, qualis præsumitur si post litem contestatam præcessor resignaverit. Sed citra fraudem non tenetur succedens Beneficiarius de præcessoris defectu, licèt talis fuisset, ut potuisset ejus Beneficium canonicè impetrari dum possidebat. Felinus in cap. *Venerabilem*, de exception. Laurentius Bouchellus in praxi benef. verb. *Permutatio*. Ratio fundamentalis est, quia non per resignationem, sed per collationem jus in Beneficio attribuitur, cap. *Si tibi absenti*, de præbend. in 6. & Clement. unica, §. *Porrò*, de præbend. Itaque provisus non habet jus suum à resignante cui succedit, sed ab ipso collatore.

II. Verumtamen successor in Beneficio tenetur illa præcessoris sui debita solvere, quæ pro Ecclesiæ necessitate contraxit, ut decernit cap. *Ad hoc*, de solution. Sicut enim hæres succedit in universum jus defuncti, l. *Hæreditas*, D. de regul. jur. ita successor præcessori succedit in universum Ecclesiæ seu Beneficii jus, cap. *Relatum*, il 2. §. *Nomine*, de testam. & similiter æquiparantur quoad solvenda debita (sicut hæres & defunctus) à præcessore contracta, ut ibid. dicitur. In his tamen notanda hæc differentia, quia hæres tenetur defuncti debita exsolvere qualitercunque contracta: sed succedens in Beneficium non ad alia tenetur, quàm quæ contraxit præcessor pro Ecclesiæ necessitate, aut utilitate. Licèt autem Innocentius in d. cap. *Ad hoc*, requirat præterea ut probetur versum esse in Ecclesiæ utilitatem, textus tamen id unum requirit, ut contractum fuerit debitum in Ecclesiæ necessitatem. Et Ostiensis in tit. de solution. num. 3. & Prosper Fagnanus in d. cap. *Ad hoc*, meliùs dicunt, non requiri ut re-ipsa versum sit in utilitatem Ecclesiæ: atque à paritate rationis probari potest per legem *Lucius*, D. de exercitor. act. Allegatque Fagnanus complures hujus sententiæ Doctores, additque hanc oppositam Innocentio sententiam esse inter Canonistas communem.

III. His adjunge, quod si Prælatus debita quædam pro sui sustentatione contraxit, tenetur successor illa persolvere, cùm teneatur Ecclesia Prælato suo alimenta suppeditare, cap. *Cùm secundùm Apostolum*, de præbend. Ita post Panormitanum, aliosque permultos docet Fagnanus, addens hoc ita judicatum in Romana Rota fuisse in causa Caurensis Episcopi, quem damnavit ad similem solutionem pro prædecessore Episcopo.

IV. Successor itidem in Beneficio solvere tenetur pensiones tempore prædecessoris decursas, nec tamen solutas, d. cap. *Ad hoc*, & ibi Fagnanus n. 12. & seqq. modò pensionarius probet diligentias à se contra prædecessorem factas, ejusque hæredes; & modò remaneat successori congrua portio, quæ in primis & ante omnia deduci debet. Eadem docet Pastor lib. 3. tit. 12. & Garcias 1. p. cap. 25. Sic enim novus possessor vectigalia quoque temporis anteacti præstare compellitur, l. *Imperatores*, D. de publicanis, & cap. 1. de solution. Sed si hæredes solvendo sint, hi primariò tenentur, ut superiùs jam notavi.

V. Quod verò attinet ad Beneficiarii hæredes, receptum jus est, ut fructus Beneficii, sive jam percepti, sive percipiendi, dividantur inter hæredes simul & successores in Beneficio, eadem ratione quâ Jus Civile constituit dividi fructus dotales inter maritum & uxorem, soluto matrimonio, eorumque amborum hæredes. Ut nimirum fructus ultimi anni ea sola parte marito adjudicentur ejusque hæredi, quæ parti anni æquiparatur quâ ipse sustinuit onera matrimonii; reliquum autem uxori, l. *Fructus*, D. solut. matrim. quemad. dos pet. Est quippe insignis convenientia inter conjugium corporale & spirituale, & inter amborum onera, cap. 2. de translat. Episc. Sic igitur fructus ultimi anni possessi Beneficii competunt inter successorem Beneficii, & hæredem defuncti, pro rata temporis intra eundem annum computati, quo defunctus onera sustinuit Beneficii. Reliquum verò, etiamsi jam ab hærede perceptum esset, restituendum est successori Beneficii. Itaque si defunctus possedit Beneficium ejusque onera sustinuit quarta parte postremi anni, hæres ejus reportabit quartam fructuum ejusdem anni partem, reliquum verò fructuum successor in Beneficio sibi vindicabit. Alioqui enim hoc iniquum sequeretur, ut qui de Beneficio fuisset provisus, & in possessionem immissus mense Junio, & sequentibus mensibus omnes ejusdem anni proventus & decimas percepisset, eisque perceptis, si mense Octobris decederet, cogeretur ejus successor eodem Octobris mense per obitum, aliterve provisus toto anni residuo deservire sine ullis fructibus, cùm ejus præcessor, qui ne anni quidem medietate deservisset, totius anni fructibus potitus esset, quibus ejus etiam hæredes indebitè potirentur. Bleinianus in praxi benef. tit. de patrimon. Eccles. permultas ad hoc firmandum authoritates, & Tribunalium decisiones allegat. Idemque docent Covarruvias lib. 1. var. resolut. cap. 15. num. 12. Chopinus lib. 3. de sacra politia, cap. 1. n. 33.

Louetus

Louetus lit. *F*, num. 12. Joan. Baquet tract. de just. & jure, cap. 15. num. 60.

VI. Rursus quæritur in dividendis illis pro rata temporis fructibus, à quo tempore annus sit inchoandus ? Respondeo à mense Januario, ut ex multis Senatusconsultis docent & probant Chopinus, Louetus, & Baquet locis citatis, & Bengeus tit. de peculio Clericorum, §. 19. num. 9. 10. 11. Annæus Robertus lib. 3. rerum judicatarum, cap. 4. Papo lib. 18. placitorum, tit. 4. art. 11. At verò jus commune statuit ut œconomus constituatur, qui vacantis Ecclesiæ fructus percipiat, eosque futuro successori reservet, cap. *Cùm vos*, de offic. jud. ordin.

VII. Opponet aliquis, Beneficiarium quæ de fructibus supersunt teneri non modò ex charitatis officio, sed etiam ex lege justitiæ ad pias causas erogare. Unde sequitur omnes fructus qui post ejus obitum supersunt, non posse ad hæredes transmitti, sed ad Ecclesiam vel pauperes dumtaxat, & oppositam consuetudinem meram esse corruptelam : quod etiam constanter affirmat Navarra in suo libello de redditibus Eccles. tota quæst. 3. His respondendum cum Azorio p. 2. lib. 7. cap. 9. hanc legem non esse Divino aut Naturali Jure introductam, sed Ecclesiastico, ac proinde posse ac potuisse contraria consuetudine aut Ecclesiæ dispensatione solvi ac remitti : Neque verum esse quod scribit Navarra, oriri hanc obligationem ex pacto vel obligatione cum fundatoribus inita, ut subductis ad Clerici modestum victum necessariis, reliquum omne in Ecclesiam vel egenos impenderetur. Non enim convinci potest aliquid tale à fundatoribus fuisse vel cogitatum, nedum in pactionem adductum. Præsumendum quidem est, noluisse illos, ut fundationum redditus luxui Clericorum inservirent ; non tamen voluisse adstringere ad hoc officium ulla obligatione nova, vel conventione supra Dei legem communem : quemadmodum testator nequaquam intendit ab hærede suo dissipari opes hæreditatis ; si tamen contingat eas ab hærede per luxum dissipari, non ideò peccat hæres contra justitiam, nec restituere dissipata tenetur ; quia scilicet illa testatoris præsumpta intentio non fuit in pactum aut conditionem deducta. Minimè tamen excusandi sunt Beneficiarii sic abutentes à mortali delicto, & damnationis apud Deum reatu. Esto enim sint redditiuum Ecclesiasticorum domini, attamen hujus dominii usus debet ex pietatis & charitatis obligatione regulari, tametsi non lege (ut objiciebatur) justitiæ, aut mutuæ conventionis cum fundatoribus initæ : & qui in superflua impendit, indubiè violat Dei intentionem, quatenus à nobis officia charitatis exigit ; quemadmodum in Divite epulone observat Chrysostomus, eum fuisse damnatum, non quia aliena usurpaverit contra justitiam, sed quia suas opes malè impendit, nec pauperibus opem tulit, contra charitatem. Et insuper peccat talis Beneficiarius contra intentionem præsumptam fundatorum, & contra Ecclesiæ sacros Canones ; & tantò gravius peccat

quàm

quàm Dives epulo, quia iſte profanas opes, Beneficiarius autem diſſolutus aut avarus ſacras opes malè expendit, aut malè retinet, & adeptis ſibi per Eccleſiæ beneficium bonis, contra ipſius Eccleſiæ intentionem abutitur. Sic verò abutentis valida quidem eſt ſecundùm juſtitiam diſpoſitio, propter dominium; ſed tamen illicita & damnabilis ſic abutenti: ſicut laïcus in luxum opes ſuas prodigens validè alienat, nec tamen immunis eſt à peccato & damnatione.

VIII. An igitur peccent hæredes dum oblatos ſibi, ſive jure conſuetudinis ab inteſtato, ſive ex Beneficiarii teſtamento fructus iſtiuſmodi recipiunt? Reſpondeo, ſi ipſi teſtatorem ad hoc induxerint, non eſt dubium peccaſſe, dum rem ſuaſerunt illicitam, quam ille teſtator ſine mortali culpa exequi non potuit. Sed ſi iidem ſponte oblata recipiunt, ante trecentos & amplius annos conſuetudine conſtanti obſervabantur Canones, qui vetant Clericis de bonis ex Beneficiis acquiſitis, ſive inter vivos, ſive per ultimas voluntates aliter quàm ad pias cauſas diſponere. At ſubſequutâ diſciplinæ ſacræ relaxatione factum eſt, ut promiſcuè Clerici de his ſive inter vivos, ſive teſtamento diſponant ad libitum, perinde ac de patrimonialibus: quinimò ut ſi inteſtati decedant, vocentur proximi agnati ad hujuſmodi bonorum ſucceſſionem. Cui praxi ſeſe accommodantes Summiſtæ, fatentur quidem Clericum ſic diſponentem peccare mortaliter, nec licitum eſſe agnatis eoſdem ad ſic diſponendum ſolicitare, quia hoc agentes ſuadent Clericis ut mortaliter peccent, quod æterna & indiſpenſabili lege vetitum eſt. Hæc docent Covarruvias de teſtamentis in cap. *Cùm in officiis*, num.9. Leſſius lib.2. de juſtitia, cap.19. dub.4. num.44. & ſeqq. Bonacina de contractib. diſp.3. q.17. punct.2. num.4. aliique communiter. His tamen adverſantur Sacri Canones, qui opes & proventus Eccleſiaſticos non aliis quàm pietati, ſive ad Dei cultum, ſive ad inopum ſuſtentationem, deductis Clericorum victui neceſſariis, impendi licere aſſeverant. Vide in Decreto cauſam 12. per totam. Et ſapienter dicit S. Auguſtinus epiſt.50. ad Bonifacium Comitem: *Si privatim quæ nobis ſufficiant poſſidemus, non illa noſtra ſunt, ſed pauperum, quorum procurationem quodammodo gerimus, non proprietatem nobis damnabili uſurpatione vendicamus.* Atque in Decretalibus vide cap.1. cap. *Filius*, cap. *Cum in officiis*, cap. *Quia nos*, de teſtamentis. Secundò quia quæ fuerunt onera & obligationes defuncti, tranſeunt ad hæredes, & in ejuſmodi una & eadem perſona cenſentur defunctus & hæres, idemque jus ſubire compelluntur; & is qui in jus ſuccedit alterius, eodem quoque jure uti debet, cap. *Is qui*, de reg. jur. in 6. & l. *Qui in jus*, D. eod. Igitur quæ obligatio adſtringit Clericum Eccleſiaſticos fructus impendere ad officia pietatis, eadem adſtringit ejus hæredem. Tertiò quia res quælibet ad quamcunque perſonam tranſeant, ſimul cum ſuo onere tranſeunt, cap. *Ex literis*, de pignorib. & l. *Si debitor*, C. de diſtract. pign. & l. *Alienatio*, D. de contrah. empt. At fructibus Eccleſiæ

cohæret

cohæret destinatio ad pietatis opera : igitur eadem transmittitur destinatio & onus ad hæredes, quemadmodum obligatio restituendi, quæ usurario inhærebat, transit ad ejus hæredem, in quantum ad ipsum de bonis defuncti pervenerit, cap. *Tua nos*, de usur. Concludendum itaque, posse quidem hæredes ad quos fructus Beneficii pervenerint, illa retinere, quæ defunctus Clericus poterat ex Canonum permissu ad suos hæredes transmittere, sive ex titulo retenta rationabilis compensationis sibi Clerico debitæ, aut officiosæ mercedis intuitu, aut etiam titulo pietatis & eleemosynæ, si hæredes eorumque familia egestate premantur. Potest insuper, quanvis commodus & dives hæres, sibi illa retinere, quæ defunctus parciori victu, cùm licuisset plura inculpatè expendere, sibi coacervaverat, aut quæ intuitu laboris proprii suo dominio, suæque liberæ dispositioni comparaverat, ut sunt emolumenta distributionum, Anniversariorum, Missarum, administrationis Sacramentorum, aut verbi Dei. At reliquos extantes fructus Ecclesiasticos tenetur hæres lege conscientiæ ad pietatis opera providè distribuere, obligatione si non justitiæ, certè charitatis. Nec tamen dixerim hæredem statim debere exequi istas omnes ad pietatis opera distributiones, alioqui enim sese gravi rerum propriarum damno exponeret, quando ex postfacto repeterentur ab eo diversa defuncti debita quæ ignorabat, & sic post effusas in Ecclesiam & pauperes facultates hæreditatis, novas expensas de propriis bonis sustinere cogeretur circa postmodùm emergentes hæreditatis lites & impensas litium. Igitur hac in re neque sibi adblandiendo, neque etiam sibi damna indebita arcessendo, quod sanè iniquius esset, potest hæres sibi cavere judicio probi & prudentis consiliarii, atque aliquas cæteroqui debitas ad pia opera distributiones in tempus futurum differre.

IX. Quænam verò sit Angelici Doctoris sententia, perspicuum est 2. 2. quæst. 185. art. 7. ubi duplicem adducit bonorum, quæ Episcopus habere potest, distinctionem, scilicet bonorum propriorum, & bonorum Ecclesiasticorum : de propriis seu patrimonialibus dici posse Episcopum illa sibi retinere, vel aliis pro libito elargiri. De bonis autem Ecclesiasticis sic distinguit, facta divisione quatuor partium reddituum Ecclesiasticorum, qui juxta can. *De redditibus Ecclesiæ*, 12. quæst. 2. debent unà cum oblationibus Fidelium distribui in quatuor, scilicet in partem Episcopi, in alimoniam ministrorum Ecclesiæ, in fabricam & cultum Ecclesiæ, & in alimoniam pauperum : & eo casu si Episcopus retineat sibi aliquid de iis quæ destinata erant ad tres reliquas partes, concludit S. Thomas, Episcopum & peccare mortaliter, & teneri ad restitutionem : vel tres aliæ partes legitimè, & sine fraude fuerunt iis quibus debebantur attributæ, ita ut Episcopo nihil amplius supersit ultra debitam sibi Ecclesiasticam portionem ; & huic membro distinctionis S. Thomas immediatè subjungit hæc verba : *De his autem quæ sunt specialiter suo usui deputata, videtur esse eadem*

ratio quæ est de propriis bonis, ut scilicet propter immoderatum affectum & usum peccet quidem si immoderata sibi retineat, & aliis non subveniat, sicut requirit debitum charitatis. Cùm verò omnis distinctio fieri debeat per oppositas differentias, non alia hîc intelligi potest differentia quàm oppositum membri contradistincti, in quo Episcopus sibi contra justitiam usurpat de portionibus quæ aliis Clericis sibi inferioribus ac subditis, & fabricæ atque cultui Ecclesiæ, & pauperum subventioni destinatæ erant: ad quod membrum dixit S. Thomas, Episcopum peccare contra bonam fidem, quod idem est ac contra justitiam: in hoc autem altero membro ait S. Thomas, peccare contra charitatem. Item in illo deteriore & oppositio bonæ fidei membro dicit, Episcopum ad restitutionem teneri. Ergo in hoc altero minùs culpabili membro, in quo dixit Episcopum peccare contra debitum charitatis, inferendum necessariò est istud oppositum, quod eo casu Episcopus non teneatur obligatione restituendi; quod etiam satis significatur his ejus verbis: *Sicut requirit debitum charitatis.* Certum enim est, obligationem restituendi non sequi debitum charitatis, sed tantùm debitum justitiæ. Ejusdem Doctoris Angelici mens non minùs limpidè effulget ibid. in resp. ad 2. his verbis: *Et ideò si de eo quod usui Episcopi, vel alicujus Clerici est deputatum, velit aliquis sibi subtrahere, & consanguineis vel aliis dare, non peccat, dummodo illud fiat moderatè.* Illa verò sibi facta subtractio, de qua loquitur, non est intelligenda de superfluis reddituum Ecclesiasticorum; constanter enim tenendum ex ipsius Ecclesiæ mente & communi omnium Orthodoxorum Doctorum sensu, peccare damnabiliter Clericum, qui de ejusmodi superfluis aliter quàm ad pias causas disponit, quanvis restituere non teneatur. Sed iste Sancti Thomæ locus intelligendus est de eo quod Clericus suo congruo & decenti victui subtraxit parciùs vivendo, cùm liceret ei sine labe saltem mortalis culpæ circa se impendere.

X. Hæredes tenentur primariò pensiones Ecclesiasticas exsolvere, quas debuit, & non solvit defunctus Beneficiarius, ut tradunt Louetus lit. *A*, num. 15. Faber Cod. de Sacrosanct. Eccles. definit. 86. aliique communiter contra Garciam 1. part. cap. 25. Prima ratio est, quia pensionarius non habet jus ullum in Beneficio, sed in solis fructibus Beneficii. At verò successor in Beneficio nullam contraxit obligationem circa pensiones quæ suam provisionem antecesserunt, neque (ut alibi probavimus) suum mutuatur jus ad Beneficium à suo prædecessore, qui tantummodò potuit se abdicare Beneficio, sed nullatenus in alterum transferre, sicut potuit suam transferre hæreditatem. Itaque successor non aliunde jus in Beneficio habet quàm à Collatore, neque tenetur ad præcedentia sui præcessoris debita, quæ non fuere ad Ecclesiæ utilitatem contracta, cap. 1. de solution. Secunda ratio est, quia quælibet actio ad hæredem & adversùs hæredem transmittitur, l. *Veteris*, & l. ult. Cod. de contrahend. & commit. stipulat. & l. unica, Cod.

Cod. ut actiones ab hæred. & contra hæred. incipiant. Præterea ex defuncti contractu vel quasi contractu hæres indistinctè tenetur, l. *Ex depositi*, Cod. de action. & obligat. & l. *Ad ea*, §. *In Contractibus*, D. de re judic. Fruſtra verò Garcias adducit legem *Imperatores*, D. de publicanis, in qua novus poſſeſſor ſolvere cogitur vectigalia temporis anteacti. Sed ea lex loquitur de meris realibus oneribus; hîc autem quæſtio agitatur de onere perſonali conjunctim & reali, quod non aliter perſonam afficit, niſi quatenus rem poſſidet. Præterea jura Fiſci certis quibuſdam privilegiis & ſeveritatibus fulciuntur, quæ non ſunt in conſequentiam trahenda rerum privatarum. Nec minùs fruſtranea objectio erit cap. 1. de ſolution. quo damnatur ſucceſſor in Beneficio perſolvere debita prædeceſſoris pro Eccleſiæ neceſſitate contracta. Ad hoc enim eſt duplex reſponſio: & prima eſt, quia penſio privata nullatenus dici poteſt contracta pro neceſſitatibus, ſed potiùs in detrimentum Eccleſiæ, quæ ſic oneratur. Secundò, quia tempore illius Canonis nulli poterant eſſe defuncti Beneficiarii hæredes circa bona de Eccleſia percepta, niſi ipſamet Eccleſia, ut paulò ante oſtenſum eſt: nunc verò ſuccedunt ubique hæredes cognati, tam ab inteſtato, quàm ex teſtamento, in ipſas etiam facultates ac opes, quas Beneficiarius ex propriis Beneficiis conſequutus fuit; & in hoc ipſo tota fundatur præſens quæſtio, an hæredes teneantur, an ſucceſſor in Beneficio? Hæredum tamen defectu poterit intentari adversùs ſucceſſorem Beneficiarium ſubſidiaria actio.

XI. Ob eandem pariter rationem tenentur hæredes reparationibus & ornamentis Eccleſiæ, quæ contribuere debuit, & neglexit defunctus Beneficiarius; ad hæc enim hypothecæ ſubjiciuntur bona defuncti ad ſuos tranſlata hæredes. Quod jus firmatum fuit Senatuſconſultis à Loueto & Scholiaſte Brodeo relatis lit. *K*, num. 5.

XII. Quanvis Gloſſa in cap. fin. ne Prælati vices ſuas, ſcribat ſucceſſorem in Beneficio non teneri ſtare locationi præceſſoris ſui, æquius tamen eſſe docet Renatus Chopinus lib. 3. de ſacra Politia, cap. 7. num. 6. ut teneatur ſtare, modò exinde nihil damni ſuſtineat. Idque confirmat placito Curiæ Pariſienſis die 14. Auguſti 1574. itemque authoritate Baldi in l. *Jubemus*, Cod. de ſacroſanct. Eccleſ. Et verò qui in alterius locum ſuccedit, eodem jure, quo ille, uti debet, cap. *Is qui in jus*, de regul. jur. in 6. & l. *Qui in jus*, D. eod. tit. Idemque Chopinus num. 7. contra Ruzeum opinantem in lib. Privilegiorum Regaliæ, privil. 30. Eccleſiaſticas locationes à defuncto Epiſcopo contractas reſcindi poſſe ab Oeconomo Regaliæ, propugnat in oppoſitum, non poſſe reſcindi: Oeconomus enim conſtante Regaliâ debet cuſtodire, ſed non immutare ſacræ œconomiæ ſtatum, cùm ſit inſtar curatoris bonis dati, cui pactitiam fundi conductionem non licet convellere, niſi fraudulenter contractam eſſe appareat: profertque Pariſienſe Senatuſconſultum menſis Auguſti anni 1568. ſecundùm

conductorem Episcopalem molendini Divi Clodoaldi. Aliàs enim deciperentur conductores authoritate Juris : quod fieri iniquum est, l. 1.Cod. de his qui veniam ætatis impetr. Traditque Rebuffus de alienatione rerum Ecclesiæ, num.62. veteres colonos, ubi Ecclesia nihil damni sustinet, novis esse præferendos : idque firmat Senatusconsulto Parisiensi anni 1528. die 26.Martii.

CAPUT XXVII.

De Ecclesiarum structuris & reparationibus : & de Ædituis sive Matricularis.

I. PRIMIS Ecclesiæ seculis ea viguit consuetudo, ut ex illius redditibus quarta pars Episcopo cederet, ipsius personæ & familiæ, atque hospitalitatis officiis impendenda : altera pars inter Clericos ad victum distribueretur : pars alia in pauperes & viduas erogaretur : altera demùm portio fabricis & decori Ecclesiarum destinaretur, can. *Concesso*, can.*Quatuor*, can.*De redditibus*, can.*Cognovimus*, & can. *Mos est*, 12. quæst.2. Nunc verò pro locorum diversitate variæ consuetudines circa obligationes contribuendi ad fabricam Ecclesiæ invaluerunt.

II. Laurentius Bochellus Scholiastes magnæ Collationis Constitutionum Regum Franciæ, ad lib.1. Collationis, tit.5. §.24. scribit usu esse receptum in Gallia, ut non solùm Episcopi & Abbates propriis Ecclesiis, sed ipsi etiam Parochi & Rectores teneantur singuli contribuere ad propriarum Ecclesiarum fabricam & reparationem, si modò ipsi quoque redditus copiosos percipiant : & ad hoc multa profert Curiarum Regni Judicata. Id confirmant prisca Constitutione Caroli Magni, inserta in dicto lib.1. Collationum, tit.5. §.9. desumpta ex ejusdem Capitularii libro 5. cap.146. ubi statuitur, debere Beneficiarios qui decimas de frugibus aut animalibus percipiunt, aut qui censibus Ecclesiæ perfruuntur, contribuere suarum Ecclesiarum operi & instaurationi. His conforme est Jus Commune in cap.1. de Eccles. ædificand. *Quicunque Ecclesiasticum Beneficium habent, omninò adjuvent ad tecta Ecclesia restauranda, vel ipsas Ecclesias emendandas.* Item cap. *De his*,eod.tit. *De his,qui Parochiales Ecclesias habent, duximus respondendum, quod ad reparationem & institutionem Ecclesiarum cogi debent quum opus fuerit,de bonis quæ sunt ipsius Ecclesiæ,si eis supersint,conferre, ut earum exemplo cæteri invitentur.* Hìc observa verba ista, *Si eis supersint*; quia si Parochi solam habeant congruam portionem, aut parum quid ultra eam